

Uus muusikal Estonia Teatris

• HELGI SALLO (Pistache) "Can-Can'is".

HARRI ROSPU foto

Alguses oli sõna. *Can-can*. Siis tuli muusika. Cole Porter. Edasi sai muusikast muusikal. Lugu nagu lugu ikka. Ainult et sedapuhku Ameerika lugu, mille mängupaigaks Pariis. Montmartre, see kunstnike lemmikpaik. Tegevusaeg — täpselt 100 aastat tagasi.

Kunstnikud on nemadki. Pariisi väikesed pesunaised, kes oma lõbuks ja publiku

peibutuseks uut skandaalset tantsu — kankaani — tantsivad. Muide, sellest, et need neiud, eriti muidugi võluv Claudine, on kunstnikud, saab aru küll kuulus ja tunnustatud kunstikriitik Hilaire Jussac, aga mitte neiude austajad eesotsas bulgaaria päritolu skulptori Boris Anzinzinadzega. Nemad, s.t. neli kunstnikku peavad ennast loomulikult maailma nabaks

ja kõige-kõige-kõigeaks. Siit saab alguse žanr, mida nimetatakse komöödiaks.

Muusikali teise pooluse moodustab loo kangelaspaar — kohvik-pesumaja pidaja Pistache ja kohtunik Aristide Forestier. Nende kokkupõrked on viidud küll kohtusaali, küll kohvikusse, küll vangimajja. Sest kankaan ei kannata kombuluse seisukohalt vaadatuna kriitikat välja. Kuigi, vähemalt Aristide'ist saab kankaani vaimustatud kaitsja.

Cole Porteri muusikal "Can-Can" pole Eestimaa teatrites varem laval olnud, tema loomingust tunneme hästi küll muusikali "Suudle mind, Kate". Kuid selles loos, mis kannab pealkirja "Can-Can" on üllatavalt palju *hit'*ideks mängitud meloodiaid. Nii et äratundmisrõõmu jätkub.

"Can-Can" esietendus oli Estonia Teatris 19. detsembril. Lavastaja on Endrik Kerge, dirigent Tarmo Leinatamm, kunstnik Georg Sander, kostüümikunstnik Mari Ann Ahas, kontsertmeistrid Ülla Millistfer ja Jaanus Juul, koormeisterid Anne Dorbek ja Jüri Rent. Peaosades Helgi Sallo ja Katrin Karisma (Pistache), Hans Miißberg ja Voldemar Kuslap (Aristide), Pirjo Levandi ja Kai Parmas (Claudine), Peeter Oja (Boris), Tõnu Kilgas ja Tõnu Kattai (Jussac).

MARE PÕLDMÄE